

ἀλλήθης οὗτος ἔρωσ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ
 ἰμίματα πατρὸς καὶ κηδεμόνος τόσο ἀγρόπνου
 ἦτον ὁ Μαρκήσιος τοῦ Μοντεριόρ.

Ὡστότι ἡ συμπάθεια αὐτῆ ἦτο σύμφωνος καθ' ὅλα
 τὰς ἐλπίδας του, καὶ μολοντί ἤδ' ἔμελλε συγνάκις εἰς
 τὸν ὄπισθ' οὗτος τοῦ υἱοῦ του νὰ γείνη οὐζυγος τῆς κόρης
 ἰσχυριστέου φίλου του, μολαταῦτα αἰσθημά τι ἀξί-
 στικαίαν τὸν ἐμπόδιζε, καθὼ κηδεμόνα, νὰ υποβάλῃ
 αὐτὸν πάθος τὸ ὁποῖον ἤθελε παράξει τὸν γάμον τῆς
 ἀμενομενῆς του μετὰ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του,
 τὸν ὁποῖον ἤθελον πιθανῶς ἐκλάβει οἱ ἄνθρωποι
 ἰσοπέλοισμα κερδοσκοπικοῦ ὑπολογισμοῦ ἔνεκα τοῦ
 πλούτου τῆς νέας Σικελιανῆς. Εἰς μόνην τὴν
 τῆς μιτητῆς ταύτης ὑποθέσεως ἔκεντᾶτο ἡ
 ἀρεταία του. Ἡ ὑπερῆρανεκα προσέτι ἦτις ἐν-
 ἴσχυρι πάντοτε εἰς ἄνθρωπον ὑψηλῆς καταγωγῆς,
 εἰς τῆς ὁποίας ὁ υἱὸς τοῦ Μαρκησίου ἐφοβεῖτο καὶ
 ἐκίσχυον ἐλεγχοῦ τοῦ κοινοῦ, εἶχεν ἀναγκάσει
 νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρικὴν στέγην καὶ νὰ
 εἰς ἄλλο κλίμα, μέχρις ὅτου ἡ Ἄγνη, ἡλικιω-
 νη, ὀνηθῆ ἀρ' ἐαυτῆς; νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν διακε-
 ῖται τῶν εὐχῶν του ἢ νὰ μηδενίσῃ τὴν προσπι-
 ῖται τῶν ἐλπίδων του.

Ἡ Ἄγνη εἶχεν ὑποστῆ τὴν δοκιμασίαν ταύτην χω-
 ρὶς ἰσχύος τῆς νὰ ἐλαττωθῇ, πεπεισμένη ὅτι ὡσαύτως
 ἰσχυριστέου. Διὰ τοῦτο ἠθάνθη ἄρρητον ἀγαλλίασιν
 ἐαυτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου ὅστις δὲν
 ἰσχυριστέου ἐκατέλειπε πλέον καὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιρίμενε
 τὴν ἐπιστροφήν.

Ἦτοι ἦδη ἀνάγκη νὰ λαλήσωμεν περὶ ἄλλου τινὸς
 τῆς οἰκογενείας, κατοικοῦντος καὶ τούτου εἰς
 τὸν πόρον. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο νέος τις ἐκ τῆς
 οἰκογενείας, τοῦ ὁποῖου ἡ μήτηρ ἦτο στενὴ συγγενῆς
 Μαρκησίου. Ἀνατραφεὶς μετὰ τὰς ἀλλοτριὰς ἰδέας
 γερμανικῶν γυμνασίων, ἀναγνώσας τοὺς ἐθνικῶν
 ἰσχυριστέου καὶ προληπτικῶς ποιητὰς τῆς ἄρκτου, πλού-
 ῖται καὶ ἐξ εὐγενῶν καταγόμενος, ὁ Ἰούλιος Μο-
 ρένος εἰς συνειθίσει ν' ἀφίενται εἰς τὰς πρώτας
 ἀποσκευαίς του, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀποπειραθῆ νὰ κα-
 τὰ τὰ σφοδρὰ πάθη του. Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ
 τὴν ὀρασίαν κληρονόμον καὶ νὰ μείνῃ ἀπαθῆς; ὄχι.
 τὴν βαθείας ἀπὸ τὰ θελήγητρά τῆς. Ἄγνων δὲ
 ἰσχυριστέου ἀντερραστῆν, ἀφῆθη ἐλευθέρως εἰς τὸν ἔρωτᾶ
 ἐπιτίκων ὅτι ὅταν τὸν ἐξωμολογεῖτο ἤθελεν εὖρει
 τὸν πόρον.

Ἡ αὐτὴ ἦτον ἡ κατάστασις τῶν τοῦ πύργου καθ' ἣν
 τὴν ἠτοιμάζετο τὸ συμπόσιον διὰ νὰ πανηγυρισθῇ
 ἰσχυριστέου τοῦ νέου κόμητος ἀπὸ τὴν περίοδον δὲ
 ἀρχίζομεν τὴν διήγησίν μας.

Ἦτοι ὕγειαν τοῦ κόμητος Ἐβρίκου! ἐφώνησεν ὁ
 ἰσχυριστέου καὶ ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες ἠγέρθησαν. Αἱ
 τὴν τῶν χωρικῶν οὔτινες ἐπίπον πρὸ τῶν παρα-
 τῆς αἰθούσης, ἐπὶ τῆς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ
 τὴν ἐκτεινομένης πρασιᾶς, ἀνήγγελλον ἀρκούντως
 τὴν ἰσχυριστέου εὐρισκεν εἰς τὴν καρδίαν των ἡ πρόποσις
 ἰσχυριστέου. Ἀφου δὲ ἐκένωσαν τὰ ποτήρια, ὁ πατὴρ με-
 τὰ τὰς ἀγαλλιώσαν ἐπρόσθεσεν. Ἄς μὴ προπίωμεν
 πλέον μετὰ τὰ ἰδία ποτήρια εἰς ὕγειαν ἦτον ἀξίαν!

Ταῦτα δ' αὐτοῦ εἰπόντος, ἕκαστος συνδαιτυμῶν ἐβ-
 ῖται τὸ ποτήριόν του εἰς τὸ μαρμάρινον ἔδαφος, καὶ
 ἰσχυριστέου ἀντήχησεν εἰς ὅλας τὰς πλησίον αἰθούσας.
 Ὁ Μαρκήσιος τότε ἐμειδίασε, βλέπων τὴν ἀγάπην με-
 τὰ τὴν ὁποῖαν ὑπεδέχοντο τὸν υἱὸν του, καὶ χαρᾶς δάκρυ
 ἰσχυριστέου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἄγνης.

Ἐν τούτῳ ἔν μέρῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας ὑπῆρχεν
 ἰσχυριστέου ἄνθρωπός τις, ὅστις, μακρὰν τοῦ νὰ τὴν συμμερίζε-
 ται, ἠθάνετο ὅτι διεπέρα ξίφος τὴν καρδίαν του ὀσά-
 κικ ἐβλεπε βλέμματα τρυφερότητος ἀνταλλασσόμενα
 μετὰ τὸν κόμητος καὶ τῆς Ἄγνης. Ἄγνων αὐτὸς
 τὰ διατρέξαντα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἐβρίκου,
 κατῆρτο τὴν εἰμαρμένην ἦτις, κατ' αὐτὸν, τοῦ ἀπε-
 δείκνυεν ὀλονέν ὅτι ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἐλάτρευε δὲν
 ἦτον εἰμὴ γυνὴ φιλάρεσκος. Πῶς ἄλλως ἠδύνατο ὁ
 ἰσχυριστέου νὰ ἐξηγήσῃ τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς ἀνταπο-
 κρίσεως; Πρόδηλον ἦτον ὅτι ἡ καρδία ἐκείνη τῆς
 ὁποίας τὴν κατάκτησιν αὐτὸς ἐθεώρει θεβαίαν ἀφίεντο
 ἠδ' ἀπροφυλάκτως εἰς τὴν ἰσχυριστέου τὴν ὁποῖαν τῆς
 ἐπροξένει ὁ θαυματῶς τοῦ κόμητος, καὶ τὴν ὁποῖαν
 τὰ πυριλαμπῆ τῆς βλέμματα δὲν ἐπροσπάθουν οὐδό-
 λως νὰ κρύψωσιν.

Ἡ κατῆρτα καὶ ὁ ἀφρημένος, οὕτως εἰπεῖν, τρό-
 πος ταῦ Ἰουλίου δὲν διεφυγον ἐπὶ πολὺ τοὺς συνδαι-
 τυμόνας. Μὲ ὅλους τοὺς διὰ τοῦτο ἀστεῖρους τοῦ
 Μαρκησίου καὶ τὰς παρατηρήσεις τῆς Ἄγνης, ἡ οἰωπὴ
 του ἠδ' ἔχθησεν ἔτι περισσώτερον. Ἀκούσας δ' ἐπὶ τέλους
 ἰσχυριστέου τρυφερότητος ἀπὸ μέρους τῶν δύο ἑραστῶν
 πρὸς ἀλλήλους, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατήσῃ
 τὸν εἰς τὴν ψυχὴν του τυσσωρευθέντα θυμὸν, ἠγέρθη
 ἰσχυριστέου ἄρρητικῶς καὶ ἐξῆλθε παραχρῆμα ἀπὸ τὴν αἰθούσαν
 τοῦ συμποσίου, ἀφου προηγουμένως ἐλάλησῃ λέξεις
 τινὰς εἰς τὸ ὄριον τοῦ ὑπέρειτου του. Ἐκαστος τῶν
 συνδαιτυμῶνων ἐξέπλάγη μεγάλως, καὶ πολλοὶ ἀπέδω-
 καν εἰς ἐξαρνόν τινα κακοδιαθεσίαν τὴν ἀπότομον τοῦ
 ἰσχυριστέου ἀναχώρησιν. Ὁ ὑπῆρέτης, πλησιάσας μετ'
 ὀλίγον εἰς τὸ καθίσμα τοῦ Ἐβρίκου, τοῦ ὠμίλησε με-
 χαμηλὴν φωνὴν, οὗτος δὲ, ἐγερθεὶς, παρεκάλεσε νὰ
 συγχωρήσῃσι πρὸς ὀλίγον τὴν ἀπουσίαν του καὶ ἠκο-
 λούησῃ τὸν ὑπῆρέτην.

Εἰς τὸν σκοτεινὸν διάδρομον φωτιζόμενον ἀπὸ ἓνα
 μόνον λύχνον, τοῦ ὁποῖου τὸ φῶς δὲν ἐφθάνεν εἰς ὅλα
 τὰ ἀντικείμενα, ὁ Ζαμπιέρης εἶρε τὸν συγγενῆ του
 μεγάλως τεταραγμένον, καὶ δεδουόντα μετὰ μεγάλα θῆ-
 ματα καθὼς τὸν πρὸ μικροῦ διὰ πρώτην φορὰν περι-
 οριθέντα λέοντα. Ἐκτὸς δὲ κατὰ κἀκὸν μετὰ θυμὸν
 τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἔδαφους, καὶ με-
 τὰ τὴν χεῖρά του ἐσφιγγε δυνατὰ τὸ στηθὸς του. Μόλις
 ἐνόησε τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἐβρίκου, ὅστις, εἰσελθὼν, τὸν
 ἠρώτησεν ὁποῖα αἰτία τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ
 τὸτον ἐξίτητος τὸ ἐστιατήριον.

Ὁ Μορένος, θεθεὶς ἀντικρὺ τοῦ ἀντερραστοῦ του,
 ἔρριψεν εἰς αὐτὸν ἓν βλέμμα θαθείας περιφρονήσεως
 καὶ ἀπήτησεν αὐθαρρὴ νὰ μαθῇ διατί ἐτόλμησε ν' ἀπευ-
 θύνῃ λέξεις τρυφερότητος εἰς τὴν Ἄγνην Μοντεβί-
 λου. Ὁ νέος κόμητος, ὅστις δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς
 τοιαύτας δεσποτικὰς ἀπαιτήσεις, καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ
 φιλονεικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του, ὑπέθετε